

Arrest

nr. 282 006 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 januari 2020 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2021 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 4 februari 2022 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Verzoeker gaf geen gevolg aan de uitnodiging om zijn verzoek toe te lichten, waardoor hij werd geacht er afstand van te hebben gedaan.

1.3. Op 9 mei 2022 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 19 april 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 3 april 1999 in Barquisimeto (Lara) geboren te zijn. U woonde in sector één van de Urbanización La Carucieña in Barquisimeto. U woonde daar met uw moeder, twee broers, een zus, uw grootmoeder, een tante en een oom. U werkte tot uw vertrek uit het land als dieselmecanicien bij een bedrijf. In de vroege ochtend van 31 mei 2019 drongen zeven gemaskerde personen uw huis binnen. Ze waren gewapend. Ze kenden jullie namen. Ze pakten u vast en plaatsten een wapen op uw hoofd. Ze doorzochten het huis en namen alles mee. Als jullie aangifte zouden doen, zouden ze jullie vermoorden. U vermoedt dat de mannen colectivos zijn van La Comuna Ataroa uit La Carucieña. Enkele uren later diende uw moeder aangifte in. Ongeveer een week na het indienen van de aangifte werd uw moeder opgebeld. Omdat jullie naar de politie waren geweest zouden jullie nu vermoord worden, zo werd gezegd. U besloot om samen met uw broer E.J.P.G.(...) (CGVS X, OV X) het land te verlaten. Jullie brachten nog zo'n zeven maanden door in het huis van uw tante in sector drie van de Urbanización La Carucieña. Op 29 december 2019 verliet u Venezuela. U kwam op 31 december 2019 in België aan. Hier diende u op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw paspoort, de aangifte die uw moeder indiende op 31 mei 2019 en twee foto's. Uw vader A.Y.A.P.(...) (CGVS X, OV X) en zijn tante S.N.P.A.(...) (CGVS X, OV X) werden in respectievelijk 2019 en 2018 door het CGVS als vluchteling erkend.

Op 25 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering als zou u door colectivos vervolgd worden.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 29 november 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Op 4 februari 2022 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U werd uitgenodigd om op 17 maart 2022 uw verzoek te komen toelichten. Daar u geen gevolg gaf aan deze uitnodiging werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek. Op 29 april 2022 kreeg u het bevel het grondgebied te verlaten.

Zonder België te verlaten diende u op 9 mei 2022 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u nog steeds niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. U stelt dat uw moeder ook van plan is Venezuela te verlaten. Zij heeft nog steeds schrik omwille van de bedreigingen die jullie meemaakten. Zonder vader of moeder kan u niet in Venezuela leven. Daarnaast haalt u aan dat uw broer E.(...) in 2020 een bedreiging ontving via Facebook. De bedreiging gaat uit van de groep colectivos waartegen jullie in 2019 aangifte deden. In het bericht staat dat ze uw moeder gaan bezoeken en bedreigen. Ter staving van dit verzoek legt u enkele documenten neer. Een kopie van de paspoorten van uw moeder, uw halfbroer E.(...) en uw halfzus M.(...) en het papierwerk met betrekking tot het verkrijgen van die paspoorten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten en verklaringen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met colectivos. In arrest nummer 26544 bevestigde de RvV deze beslissing van het CGVS. Uw tweede verzoek werd beëindigd omdat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor een interview. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken, de beoordeling ervan staat vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U haalt enkele elementen aan die gerelateerd zijn aan uw eerste verzoek. U stelt dat uw moeder nog steeds schrik heeft en Venezuela wil verlaten omwille van de bedreigingen die jullie er hebben meegemaakt. In een Facebookbericht dat in 2020 naar uw broer E.(...) werd gestuurd beweerden colectivos dat ze uw moeder zullen bezoeken en bedreigen. U vertelde dat u deze berichten per e-mail zou bezorgen aan het CGVS (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Tot op heden mocht het CGVS ze niet ontvangen. Wat er ook van zij, gezien er geen geloof gehecht werd aan uw voorgehouden problemen met colectivos in het kader van uw eerste verzoek – de beoordeling ervan staat vast – en gezien de hierboven aangehaalde elementen uit die problemen voortkomen kan logischerwijs ook daar geen geloof aan gehecht worden. Bovendien betreffen dit bedreigingen uit 2020 en verblijft uw moeder in 2022 nog steeds in Venezuela. U geeft geen informatie waaruit blijkt dat zij de voorbije jaren problemen heeft gekend. Dit doet verder twijfelen aan deze problemen.

U haalt aan dat u voor uw vertrek uit Venezuela 6 à 8 maanden hebt moeten wachten op uw paspoort (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat is de reden waarom u niet meteen bent vertrokken toen de problemen met colectivos zich voordeden. U wil dit aantonen aan de hand van de documenten van uw familieleden aangaande de aanvraag van hun paspoort (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Met die uitleg bent u noch in staat de beoordeling van uw eerste verzoek te wijzigen, noch een relevant nieuw element aan te brengen in onderhavig verzoek.

Daarnaast claimt u niet in Venezuela te kunnen leven zonder moeder en vader (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit die claim kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden. Immers blijkt nergens uit de door u aangegeven informatie dat uw moeder uit Venezuela zou zijn vertrokken. Noch geeft u aan waarom u als volwassen man die, op de laatste jaren na, heel zijn leven in Venezuela heeft doorgebracht, niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela indien uw moeder het land zou hebben verlaten.

Behalve de hierboven besproken dreigberichten, legt u nog enkele documenten neer. Die hebben allemaal betrekking op de paspoorten van uw moeder, halfbroer E.(...) en halfzus M.(...). U wilt met die documenten aantonen dat zij de procedure hebben doorlopen om een paspoort te krijgen, dat het heel lang duurt om een paspoort te krijgen en dat alles corrupt is in Venezuela. Met stelling dat uw familieleden paspoorten hebben aangevraagd en daar lang op moesten wachten kan u geenszins een ander licht

werpen op de vaststellingen aangaande uw beweerde problemen zoals uiteengezet in uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U verklaart voorts dat alles corrupt is in Venezuela (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Met deze loutere stelling kan u evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aantonen.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat u wat betreft uw vorig verzoek geen gevolg gaf aan uw oproeping, om die reden werd u geacht er afstand van te hebben gedaan. U geeft geen uitleg voor uw nalaten in te gaan op de uitnodiging voor het interview op de DVZ. Het CGVS wijst erop dat een dergelijke afhandeling van een verzoek om internationale bescherming getuigt van een desinteresse in uw eigen asielproblematiek. Uw nood aan bescherming wordt hierdoor verder ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De

omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken

van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“Het CGVS haalt in zijn motivering aan dat er geen nieuwe elementen zijn .

Verzoeker daarentegen toonde de screenshot van de facebook bedreiging die naar zijn broer E.(...) werden gestuurd waarin de collectivos meedelen dat ze zijn moeder zullen opzoeken en bedreigen . Het CGVS oordeelt echter dat gelet op de beoordeling van zijn eerste verzoek en het feit dat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen hier met dit nieuwe element geen rekening kan houden

Het is echter zo dat bij zijn eerste verzoek een aantal tegenstrijdigheden werden aangehaald met zijn broer die tot ongeloof van zijn relaas hebben geleid maar dat men moeilijk de waarachtigheid van dergelijke bedreiging in twijfel kan trekken Men dient immers ook zijn eerste stuk dat hij neerlegde zijnde de klacht van zijn moeder samen te lezen met deze bedreiging tgv de klacht.

Tevens is het duidelijk dat de eerste foto's die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag neerlegde bewijzen dat hij deelnam aan manifestaties tegen het regime en dus het doelwit werd van de collective's

Verzoeker haalt hierbij aan dat hij demonstreerde en foto's neerlegde tijdens zijn eerste verhoor en daarbij een doelwit werd voor de colectivos . De klacht die moeder neerlegde werd ook bijgebracht Uit het jaar rapport blijkt duidelijk dat deze bedreigingen tegen demonstranten schering en inslag zijn in Venezuela The ICC preliminary examination report indicated that security forces and, in some occasions, armed colectivos, 'have perpetrated a number of violent acts against demonstrators, actual or perceived opposition members and activists, elected officials and students' and that 'Venezuelan authorities implemented measures aimed at suppressing and punishing the expression of dissenting views, and targeted victims by reason of their actual or perceived political opposition to the Government'.⁴³⁰ Another common method of reprisal is not giving the person the CLAP food boxes.⁴³¹ If the person is mentioned on national television or the media by high-ranking government officials, that person could face intimidation and physical aggression by progovernment militants.⁴³² There are also instances of persons expressing dissent towards the government and later being detained.⁴³³ Intimidation also takes place when the person is expelled, including by colectivos, from the neighbourhood and, for those who resist, they can end up being detained or dead.⁴³⁴ Some targeted people have experienced stoning of their vehicles and their properties painted with graffiti's. (Venezuela Country focus report august 2020)

Het is derhalve duidelijk dat hij niet zonder vader of moeder in Venezuela kan overleven en gevaar loopt in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing aanvoert.

Verzoeker verwijst naar de bedreigingen en het feit dat hij zonder familie niet beschermd kan worden .

Verder haalt verweerder in zijn bestreden beslissing ten onrechte aan dat de stukken mbt het aanvragen van de paspoorten van zijn moeder , halfbroer El(...) en halfzus M.(...) niets bijbrengen daar waar verzoeker juist wil aantonen dat zij hun vlucht aan het organiseren zijn gelet op de steeds aanhoudende bedreigingen en dat de aanvraag van paspoorten om dit te doen enige tijd in beslag nemen Dit bewijst echter dat moeder en familie alles in het werk aan het stellen teneinde haar vlucht te organiseren

Hieruit kan men afleiden dat de vrees voor het leven van verzoeker reëel is omdat er nog steeds actuele bedreigingen worden geuit daar waar de initiële feiten die aanleiding hebben gegeven tot het neerleggen van de klacht dateren uit 2019. Het feit dat dit enige tijd in beslag nam heeft als enige reden dat de gelden moesten verzameld worden om de paspoorten te betalen en dat na betaling de procedure ook nog 7 maanden kan duren . Zonder smeergeld worden de paspoorten niet snel afgeleverd in Venezuela."

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Venezuela. Hij betoogt:

"Hoewel het CG VS in haar beslissing niet betwist dat de algemene situatie in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn haalt ze aan dat en algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2 ,b van de vreemdelingenwet valt.

Dit artikel moet worden samengelezen met artikel 48/5 van dezelfde wet waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan of veroorzaakt worden door a) de staat ; b) partijen of organisaties die de staat of en aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen ; c) niet overheidsactoren ; verweerder vervolgt dat het Hof van Justitie in artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade , hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 35 van de considerans dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Hij vervolgt dat het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld dus specifiek . dit is individueel van aard moet zijn . De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling , met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien Verweerder haalt verder ook aan dat het crimineel geweld in Venezuela doelgericht is en niet willekeurig van aard en hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is de individuele situatie van verzoeker niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet

Er is dus duidelijk een schending van 57/6/2 §1 lid van de vreemdelingenwet aangezien deze elementen als nieuw moeten worden aanzien die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming . Verder werden ook de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn evenals het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden aangezien men de situatie in Venezuela niet als voldoende ernstig werd beschouwd om aan te nemen dat er zwaarwegende gronden bestaan die een reëel risico zou meebrengen voor verzoeker bij terugkeer naar Venezuela en zich uitsluitend beroept op algemene informatie .

Uit het COI focus Venezuela 2021 pl 8 blijkt het volgende Het OVV geeft jaarlijks een rapport uit over de misdaad in Venezuela. Aangezien er geen officiële cijfers beschikbaar zijn, baseert de organisatie zich op eigen onderzoek. Hierbij maakt ze gebruik van onderzoeksgroepen, gelinkt aan acht verschillende universiteiten verspreid over heel Venezuela. Deze onderzoeksgroepen verzamelen de informatie rond de criminele feiten per regio naar beste vermogen. Maar ze wijzen erop dat het steeds interpretaties en schattingen blijven, al proberen ze zo nauwkeurig mogelijk te zijn, aldus de OVV.99 Het geweldcijfer van het OVV omvat drie types van dodelijk geweld. Ten eerste telt de organisatie voor 2020, 4.153 moorden door criminelen (homicidios). Daarnaast registreert de OVV, 4.231 gewelddadige overlijdens als gevolg van verzet tegen de autoriteiten (resistencia a la autoridad). Het gaat hier om buitengerechtelijke executies door de ordediensten. En tot slot rapporteert de OVV 3.507 gewelddadige overlijdens waarvan de oorzaak of de daders niet bekend zijn (muertes en averiguación). 100 De slachtoffers zijn meestal mannen (91 %) waarvan het merendeel in de leeftijdscategorie 18-40 jaar (68 %).

Naarmate de chaos en politieke crisis in Venezuela steeds groter wordt, slijpelt de macht verder weg uit de traditionele staatsinstellingen en het machtsvacuüm dat hierdoor ontstaat wordt opgevuld door een grote variëteit aan gewapende groeperingen. We hebben gezien in het hoofdstuk met betrekking tot de veiligheidssituatie dat Venezuela een zeer hoog cijfer van overlijdens kent als gevolg van geweld. Hiermee is het een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Venezuela kent zowel bendege geweld, waarbij de zogenaamde megabandas als Tren de Aragua in 2020 verder konden uitbreiden, als geweld veroorzaakt door de aanwezigheid van diverse rebellengroeperingen en enkele paramilitaire groeperingen uit het naburige Colombia.

Voor verzoeker die zelf deelnam aan manifestaties tegen de overheid en bovendien ook bedreigingen kreeg van collectivos kan men moeilijk ontkennen dat er een individueel risico is voor zijn leven. Hij is bovendien ook afkomstig uit een regio die zwaarder getroffen wordt dan andere .”

Ter staving van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- screenshots van facebookberichten;
- documenten m.b.t. paspoorten;
- foto's.

Verzoeker voegt ook de aangifte/klacht van zijn moeder van 31 mei 2019 toe, die hij reeds eerder in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek neerlegde.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het

verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing

uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. In het kader van zijn eerste verzoek verklaarde verzoeker dat hij Venezuela heeft verlaten uit vrees voor het regime en de daaraan gelieerde colectivos.

De commissaris-generaal neemt op 24 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) verzoeker zijn vrees dat colectivos hem zullen vermoorden niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfplaatsen van verschillende familieleden en bewoners van hun huis sinds hun problemen, (ii) hij en zijn broer na het incident van 31 mei 2019, ondanks de doodsb bedreigingen die tegen hen zouden zijn geuit, bij familie zijn gaan wonen op wandelafstand van hun huis en daar zeven maanden zijn gebleven en in die periode zijn blijven werken zonder iets mee te maken, (iii) zijn moeder, die klacht zou hebben ingediend tegen de colectivos, of iemand anders van hun familie niet meer is benaderd, (iv) hij en zijn broer tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de herkomst van de colectivos die hun huis op 31 mei 2019 zouden zijn binnengevallen, (v) de verklaringen die hij en zijn broer doorheen hun persoonlijke onderhouds over dit incident en de daaropvolgende gebeurtenissen afleggen niet overeenkomen en (vi) hij en zijn broer allebei nog een paspoort konden verkrijgen en het land legaal konden verlaten, omdat (B) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, omdat (C) er geen indicaties aanwezig zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan enkele bijeenkomsten en het feit dat hij aanhanger was van La Resistencia, nu (i) zijn verklaringen en die van zijn broer over de marsen waaraan zij deelnamen inconsistent zijn, (ii) zijn beweerde politiek activisme en dat van zijn broer, los van de geloofwaardigheidsproblemen in dit verband, beperkt is, (iii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wier politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en nergens uit blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en (iv) hij in de periode na de bedreiging nog een paspoort kon aanvragen en verkrijgen en Venezuela legaal kon verlaten, omdat (D) uit alle beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat hij en zijn broer een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de problemen van hun vader, omdat (E) niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou

terechtkomen, en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 264 544 van 29 november 2021.

In het kader van zijn huidig derde beschermingsverzoek verwijst verzoeker naar de bedreigingen die hij en zijn familieleden in het verleden zouden hebben gekend en waarvan hij vermoedt dat deze van de colectivos afkomstig waren. Hij geeft aan dat zijn moeder ook van plan is Venezuela te verlaten omdat zij nog steeds schrik heeft van de bedreigingen die zij meemaakten. Verzoeker haalt tevens aan dat zijn broer E. in 2020 een bedreiging ontving via facebook die uitgaat van de groep colectivos waartegen zij in 2019 aangifte deden.

Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legde verzoeker kopieën neer van de paspoorten van zijn moeder, van zijn halfbroer E. en van zijn halfzus M., alsook het papierwerk met betrekking tot het verkrijgen van die paspoorten.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de klacht van zijn moeder van 31 mei 2019, die hij in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds heeft voorgelegd en houdt voor dat deze samen met het facebookbericht moet worden gelezen. Over deze klacht oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 264 544: *"De klacht die de moeder van verzoekers naar aanleiding van het incident op 31 mei 2019 zou hebben neergelegd bevat louter haar verklaringen over wat er toen zou zijn gebeurd, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat de moeder van verzoekers bij de politie een verklaring heeft afgelegd kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die hierin worden vermeld."* De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een element dat hij vroeger reeds heeft beoordeeld en onvoldoende heeft bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Het facebookbericht dat in 2020 naar zijn broer E. zou zijn gestuurd waarin bedreigingen zouden zijn geuit ten aanzien van zijn moeder en waarvan verzoeker bij voorliggend verzoekschrift een (kopie van een) screenshot bijbrengt, doet hier evenmin anders over denken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de bevinding dat deze bedreiging voortkomt uit de problemen aangehaald in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Zowel de commissaris-generaal als de Raad oordeelden toen dat de beweerde problemen met de colectivos ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing duidt derhalve terdege aan dat aan deze bedreiging verstuurd via facebook logischerwijs ook geen geloof kan gehecht worden.

De Raad bemerkt verder dat dit facebookbericht, waarvan verzoeker niet meer dan een kopie van een screenshot neerlegt, niet afkomstig is van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen eenvoudig worden geënsceeneerd of gemanipuleerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat door wie wordt besproken, noch kunnen ze worden geverifieerd. Er kan uit de berichten niet worden afgeleid van wie ze afkomstig zijn en naar wie ze zijn verzonden en verder zijn deze berichten

niet gedateerd. Om deze redenen kan aan zulke conversatie dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze op zich niet om verzoekers verklaringen hierover als aannemelijk te beschouwen, laat staan voor waar aan te nemen. Gelet op zeer beperkte bewijswaarde weegt dit facebookbericht niet op tegen de eerder gedane bevindingen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas noch kan het daar een ander licht op werpen.

Verzoeker stelt dat het een bedreiging is van 2020 en iets uit 2020 niet kan worden verzonnen (verklaring volgend verzoek, punt 17). Het is echter niet omdat uit het screenshot blijkt dat een bericht is verzonden op 20 oktober 2020, dat het op dat moment niet in scène kan zijn gezet. Bovendien betreft het een loutere kopie die mits knip- en plakwerk eenvoudig kan worden gemanipuleerd. Ten slotte wijst de Raad erop dat deze screenshots blijken te zijn opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en evenmin zijn vertaald in één van drie landstalen of het Engels. Er ligt geen eensluitende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank voor zodat de Raad in wezen dan ook geen kennis kan nemen van de inhoud ervan noch deze kan verifiëren. Bijgevolg beslist de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze stukken niet mee in overweging te nemen.

Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift overigens volledig aan voorbij waar de commissaris-generaal omtrent dit facebookbericht nog stelt dat *“dit bedreigingen [betreffen] uit 2020 en uw moeder [verblijft] in 2022 nog steeds in Venezuela. U geeft geen informatie waaruit blijkt dat zij de voorbije jaren problemen heeft gekend. Dit doet verder twijfelen aan deze problemen.”* Verzoeker laat deze pertinente bevinding volledig ongemoeid.

4.4. De commissaris-generaal stelt voorts terecht dat de uitleg van verzoeker dat hij voor zijn vertrek uit Venezuela 6 à 8 maanden heeft moeten wachten op zijn paspoort daar zonder smeergeld een paspoort niet snel wordt afgeleverd, wat de reden is waarom hij niet meteen is vertrokken toen de problemen met colectivos zich voordeden, niets wijzigt aan de beoordeling van zijn eerste verzoek en evenmin een relevant nieuw element vormt in onderhavig verzoek. Verzoeker kan hiermee immers nog steeds niet verklaren waarom hij gedurende een periode van zeven maanden tot zijn vertrek uit Venezuela geen problemen kende met de colectivos en waarom de Venezolaanse autoriteiten hem nog een paspoort zouden uitreiken als ze daadwerkelijk naar hem op zoek zijn, zoals vastgesteld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en op basis waarvan, onder meer, geen geloof werd gehecht aan de bewering dat de colectivos hem zoeken en willen vermoorden. Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij om redenen buiten zijn wil was verhinderd om Venezuela eerder te verlaten, werpt hij hier geen ander licht op.

4.5. Verzoeker benadrukt voorts dat hij met de documenten die betrekking hebben op de paspoorten van zijn achtergebleven familieleden wil aantonen dat zij hun vlucht aan het organiseren zijn, gelet op de aanhoudende bedreigingen. Uit het loutere gegeven dat zij een paspoort hebben aangevraagd, kan echter niet worden afgeleid dat zij daadwerkelijk van plan zijn Venezuela te verlaten, laat staan dat zij hun land van herkomst zouden verlaten omwille van de voorgehouden problemen met de colectivos. De aanvraag van hun paspoorten en het eventuele vertrek van zijn moeder, halfbroer en halfzus uit Venezuela kunnen immers door verschillende beweegredenen zijn ingegeven. Uit dit loutere gegeven kan niet worden afgeleid dat verzoeker en zijn moeder daadwerkelijk worden bedreigd door colectivos en dat deze bedreiging actueel is, zoals hij tracht vol te houden.

4.6. Waar verzoeker claimt niet in Venezuela te kunnen leven zonder moeder en vader, duidt de bestreden beslissing terdege: *“Uit die claim kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden. Immers blijkt nergens uit de door u aangegeven informatie dat uw moeder uit Venezuela zou zijn vertrokken. Noch geeft u aan waarom u als volwassen man die, op de laatste jaren na, heel zijn leven in Venezuela heeft doorgebracht, niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela indien uw moeder het land zou hebben verlaten.”* Door louter de gedane bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

4.7. Verzoeker verwijst in voorliggend verzoekschrift nog naar de in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek neergelegde foto's die moeten bewijzen dat hij deelnam aan manifestaties tegen het regime. Onder verwijzing naar landeninformatie stelt verzoeker dat bedreigingen tegen demonstranten schering en inslag zijn.

Dit onderdeel van het middel is echter onontvankelijk. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 264 544 van 29 november 2021.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Noch de voorgelegde foto's, noch de landeninformatie die dateert van augustus 2020 zijn in casu zulke nieuwe elementen. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De eerdere vaststelling dat verzoeker, aangezien hij geen overtuigend (begin van) bewijs neerlegde met betrekking tot de door hem voorgehouden politieke activiteiten, zijn verklaringen over de marsen waaraan hij samen met zijn broer zou hebben deelgenomen inconsistent waren en er hoogstens sprake is van zeer beperkt politiek activisme, niet aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan in geval van terugkeer, blijft – alles samen genomen – aldus nog steeds gehandhaafd. De Raad merkt hierbij op dat het louter vasthouden aan eerder aangehaalde vluchtmotieven, onvoldoende is om de eerder gedane beoordeling dienaangaande te wijzigen. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat.

4.8. Verzoekers individuele omstandigheden samen genomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, leveren geen concrete aanwijzingen op dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren. Er zijn geen ernstige en overtuigende indicaties dat verzoeker moet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat.

4.9. In het kader van zijn eerste verzoek oordeelde de Raad met arrest nr. 264 544 omtrent artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet reeds: *“In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.” De commissaris-generaal motiveerde nog: “De partner van uw moeder werkt en helpt haar om rond te komen (CGVS, p. 5, punt 43-49). Uw familie uit België helpt uw familie in Venezuela om rond te komen (CGVS, p. 6, punt 51). Toen u nog in Venezuela woonde, werkte u als dieselmecanicien (CGVS, p. 8, punt 87-89). Uw moeder woont nu bij uw tante, de man van die tante werkt (CGVS, p. 5, punt 41). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

Met de loutere verwijzing naar de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken nieuwe feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op eerder gedane evaluatie van zijn situatie en de levensomstandigheden in Venezuela.

4.10. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK),

C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Een binnenlands gewapend conflict betreft een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)), pt. 28).

In het kader van zijn eerste verzoek oordeelde de Raad in het arrest nr. 264 544 dat er in de deelstaat Lara, waarvan verzoeker afkomstig is, geen gewapend conflict heerst.

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 30 mei 2022, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. Er wordt gewag gemaakt van een gewapend conflict in de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Lara, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De verwijzing in het verzoekschrift naar de COI Focus Venezuela 2021 is in casu gedateerd en kan bovenstaande analyse niet weerleggen.

4.11. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES